

Nora Roberts

De villa

**Voor de familie die de wortels vormen
Voor de vrienden die ze in bloei trekken**

PROLOOG

Op de avond waarop hij werd vermoord, bestond de eenvoudige avondmaaltijd van Bernardo Baptista uit brood en kaas en een fles chianti. De wijn was nog wat aan de jonge kant, Bernardo allang niet meer. Maar geen van beide zou de tijd krijgen om nog ouder te worden.

Net als zijn maaltijd was Bernardo een eenvoudig man. Vanaf zijn huwelijk, nu eenenvijftig jaar geleden, had hij in hetzelfde huisje gewoond, in de zachtglooiende heuvels ten noorden van Venetië. Zijn vijf kinderen waren hier opgegroeid. Zijn vrouw was er overleden.

Bernardo, inmiddels drieënzeventig, woonde alleen. Het grootste deel van zijn familie woonde op nog geen steenworp afstand aan de rand van de enorme wijngaarden van Giambelli waar hij vanaf zijn jeugd werkzaam was geweest.

Hij had *La Signora* vanaf haar meisjesjaren gekend en had geleerd altijd zijn pet af te zetten wanneer ze voorbijkwam. En als Tereza Giambelli uit Californië naar het *castello* en de wijngaarden terugkeerde, kwam ze hem nog steeds even opzoeken. Dan praatten ze over vroeger, toen haar grootvader en de zijne voor de wijnstokken hadden gezorgd.

Signore Baptiste, noemde ze hem altijd. Vol respect. Hij had de grootste waardering voor *La Signora* en was haar en haar familie zijn hele leven trouw gebleven.

Meer dan zestig jaar had hij deelgenomen aan het produceren van de Giambelli-wijnen. Hij had veel zien veranderen – soms ten goede, soms niet, vond Baptiste. Hij had heel veel gezien. Te veel, volgens sommigen.

De wijnstokken, door de winter in slaap gesust, zouden binnenkort worden gesnoeid. Door zijn artritis kon hij zijn handen niet meer zo goed gebruiken als vroeger, maar nog steeds ging hij iedere ochtend kijken hoe zijn zonen en kleinzonen de traditie voortzetten.

Er had altijd een Baptista voor Giambelli gewerkt. En Bernardo dacht dat dat ook wel altijd zo zou blijven.

Op deze laatste avond van zijn drieënzeventig jaar keek hij uit over de wijnranken – zijn wijnranken – om te zien wat er al was gedaan en wat er nog moest gebeuren, en hij luisterde naar de decemberwind die door de kale takken van de druivenranken gierde.

Door het raam waardoor de wind naar binnen probeerde te glippen zag hij de skeletten die rij na rij langs de hellingen omhoogklommen. Ze zouden mettertijd weer vlezig worden, en vol leven, en niet net als de mens aftakelen. Dat was het wonder van de druif.

Hij zag de schaduwen en omtrekken van het grote *castello*, dat over die wijnstokken regeerde, en over iedereen die ze bewerkte.

Het was er eenzaam in de winteravonden, nu er alleen bedienden in het *castello* sliepen en de druiven nog moesten worden geboren.

Hij verlangde naar de lente en de lange zomer die erop volgde, waarin de zon hem vanbinnen zou verwarmen en de jonge vruchten zou doen rijpen. Hij wilde net als altijd nog een keer een oogst meemaken.

Bernardo's botten deden pijn want de kou was er diep in doorgedrongen. Hij overwoog of hij wat van de soep zou opwarmen die zijn kleindochter hem had gebracht, maar zijn Annamaria was niet zo'n beste kokkin. Met dat in gedachten hield hij het maar bij de kaas en glaasjes van de goede, volle wijn bij het vuurtje.

Hij was trots op zijn levenswerk, waarvan een heel klein deeltje in het glas het licht van de vlammen opving en dieprood opgloeide. De wijn was een geschenk geweest, een van de vele geschenken die hem bij zijn pensionering waren gegeven, al wist iedereen natuurlijk heel goed dat hij alleen technisch met pensioen was gegaan. Want ondanks zijn pijnlijke botten en een hart dat was verzwakt, zou Bernardo door de wijngaarden blijven lopen, de druiven testen, naar de hemel kijken en de lucht opsnuiven.

De wijn was zijn leven geweest.

En werd zijn dood.

Knikkebollend naast het vuurtje en met een deken om zijn benen gestopt dronk hij nog een glaasje. In zijn hoofd speelden zich beelden af van zonoverspoelde akkers, van zijn vrouw die lachte, van hemzelf toen hij zijn zoon leerde hoe hij een jonge wijnrank moest opbinden, of een volgroeide rank moest snoeien. Beelden van *La Signora* die naast hem tussen de wijnstokken stond die hun grootvaders al hadden bewerkt.

Signore Baptista, had ze toen ze nog jong was tegen hem gezegd, we hebben een hele wereld onder onze hoede gekregen. Die moeten we beschermen.

En dat hadden ze gedaan.

De wind floot tegen de ramen van zijn huisje. Het vuur doofde tot as.

En toen de pijn zich als een vuist om zijn hart klemde tot de dood erop

volgde, was zijn moordenaar tienduizend kilometer ver weg, omringd door vrienden en medewerkers, en genoot van een perfect gepocheerde zalm en een goede pinot blanc.

DEEL EEN

Het snoeien

Een man is een bundel relaties, een knoop wortels,
waarvan de bloesem en het ooft de wereld is.

RALPH WALDO EMERSON

1

De fles Castello di Giambelli cabernet sauvignon '02 werd voor honderdvijfentwintigduizend en vijfhonderd dollar geveild. Amerikaanse dollars. Een heleboel geld voor wijn met bijbehorende sentimentele gevoelens, dacht Sophia. De wijn in die mooie oude fles was afkomstig van druiven die in hetzelfde jaar waren geoogst waarin Cezare Giambelli het wijnhuis Castillo di Giambelli op een heuvelachtig stukje land ten noorden van Venice had opgericht.

Destijds was het *castillo* puur bedrog geweest, of anders een bewijs van enorm optimisme, afhankelijk van welk standpunt je het bekeek. Cezares bescheiden huis en stenen wijnhuisje had in de verste verte niet op een kasteel geleken. Maar zijn wijnen waren vorstelijk, en daarop had hij zijn koninkrijk gebouwd.

Na bijna een eeuw zou zelfs een superieure cabernet sauvignon beter op een salade smaken dan wanneer hij werd gedronken, maar het was niet aan haar om met de man met het geld in discussie te gaan. Haar grootmoeder had zoals altijd gelijk gekregen. Ze wilden royaal betalen voor het privilege een klein stukje van de geschiedenis van Giambelli hun eigendom te mogen noemen.

Sophia maakte een aantekening van het laatste bod en de naam van de koper, hoewel ze waarschijnlijk geen van beide zou vergeten, want na afloop van de veiling zou ze een memo naar haar grootmoeder sturen.

Ze was op deze exclusieve gebeurtenis aan de vooravond van de eeuwwisseling niet alleen aanwezig in haar functie van directeur van de afdeling Public Relations die de promotie en de catalogus voor de veiling had ontworpen en uitgevoerd, maar ook als vertegenwoordigster van de familie Giambelli.

Dat was de reden dat ze rustig achter in het vertrek het bieden en de presentatie gadesloeg.

Ze had haar lange benen elegant over elkaar geslagen. Haar rug was kaars-

recht, conform de eisen van de kloosterschool. Ze droeg een zwart getailleerd pakje met krijtstreepje, Italiaans natuurlijk, dat er zeer zakelijk uitzag, maar tegelijkertijd ook op en top vrouwelijk was.

En het was precies zoals Sophia zichzelf zag.

Ze had een fraai gevormd, driehoekig gezicht met een goudkleurige huid dat door grote, diepliggende bruine ogen en een brede, beweeglijke mond werd gedomineerd. Ze had geprononceerde jukbeenderen en een kinnetje dat zo spits was als een diamantje, waardoor ze er enerzijds uitzag als een fee en anderzijds als een krijger. Wanneer het zo uitkwam, wierp ze dat gezicht doelbewust en rücksichtslos in de strijd.

Ze geloofde stellig dat materiaal dat binnen handbereik was bedoeld was om te worden gebruikt, en vooral doeltreffend te worden gebruikt.

Een jaar geleden had ze haar tot aan haar middel reikende haar laten afknippen tot een kort zwart koppie met een piekerige pony.

Het stond haar. Sophia wist heel goed wat haar stond.

Ze droeg de enkele rij antieke parels die haar grootmoeder haar voor haar eenentwintigste verjaardag had gegeven, en een uitdrukking op haar gezicht van beleefde belangstelling. Het was volgens haar dezelfde uitdrukking als die van haar vader in de directiekamer.

Haar ogen klaarden op en de mondhoeken van haar brede mond gingen een tikje omhoog toen het volgende artikel werd getoond.

Een fles Barolo '34, afkomstig uit het fust dat haar grootvader ter ere van de geboorte van haar grootmoeder Di Tereza had genoemd. Er zat een etiket op met een foto van Tereza op tienjarige leeftijd, het jaar waarin men had geoordeeld dat de wijn lang genoeg in het eiken vat was gerijpt om te kunnen worden gebotteld.

Tereza Giambelli was inmiddels zevenenzestig en een legende, en haar roem als wijnhandelaar had zelfs die van haar grootvader weten te overschaduwen.

Dit was de eerste fles van dit merk die ooit te koop was aangeboden, of buiten de familie terecht zou komen. Zoals Sophia al had verwacht, ging het bieden geanimeerd en fel van start.

De man die naast haar zat tikte met zijn vinger op de foto van de fles in de catalogus. 'Je lijkt op haar.'

Sophia ging een beetje verzitten en lachte hem eerst even toe – hij was een gedistingeerd uitzijnde man van rond de zestig – en keek toen naar de foto van het jonge meisje dat haar vanaf de rode fles in zijn catalogus aankeek. 'Dank u.'

Marshall Evans, wist ze weer. Onroerend goed, tweede generatie in de *Fortune 500*, de lijst van meest succesvolle zakenlieden in de Verenigde Staten. Ze zorgde er altijd voor de namen en belangrijkste gegevens te kennen van wijnliefhebbers en verzamelaars met diepe zakken en een uitstekende smaak.

‘Ik had gehoopt dat *La Signora* ook op de veiling zou zijn. Is alles goed met haar?’

‘Het gaat haar uitstekend. Maar haar aandacht wordt door andere zaken opgeëist.’

De pieper in haar jaszakje begon te trillen. Ze was een tikje geërgerd om die verstoring, dus sloeg ze er geen acht op maar bleef het bieden volgen. Ze liet haar blik door het vertrek gaan om de kleine gebaartjes op te vangen. Het achteloze optillen van een vinger op de derde rij dreef de prijs nog eens vijfhonderd dollar omhoog. Dat werd verhoogd door een subtiel knikje op de vijfde rij.

Uiteindelijk overtrof de Barolo de cabernet sauvignon met vijftienduzend, en ze draaide zich met uitgestoken hand om naar de man naast haar.

‘Gefeliciteerd, meneer Evans. Uw bijdrage aan het Internationale Rode Kruis zal goed van pas komen. Namens de familie en de firma Giambelli spreek ik de hoop uit dat u van uw aanwinst zult genieten.’

‘Daar is geen twijfel aan.’ Hij pakte haar hand en bracht hem naar zijn mond. ‘Jaren geleden heb ik het genoegen gehad *La Signora* te mogen ontmoeten. Ze is een zeer bijzondere vrouw.’

‘Ja, inderdaad.’

‘Zou haar kleindochter me het genoegen willen doen vanavond met me te dineren?’

Hij was oud genoeg om haar vader te zijn, maar Sophia was te Europees om daarvan te schrikken. Op een ander tijdstip zou ze zijn uitnodiging hebben aangenomen, en ongetwijfeld van zijn gezelschap hebben genoten. ‘Het spijt me maar ik heb al een afspraak. Een volgende keer misschien, wanneer ik weer naar het oosten kom en u vrij bent.’

‘Daar zal ik dan wel voor zorgen.’

Ze legde iets van warmte in haar glimlachje toen ze opstond. ‘Wilt u me dan nu verontschuldigen?’

Ze glipte naar buiten, trok de pieper uit haar zak en keek naar het nummer. Ze ging eerst naar het damestoilet, keek op haar horloge en haalde haar telefoon uit haar tasje. Nadat ze het nummer had ingedrukt, ging ze op een van de banken zitten en legde haar agenda en elektronische organizer op haar schoot.

Na de lange, hectische week in New York was ze nog steeds opgefokt en na een snelle blik door haar afspraken zag ze tot haar vreugde dat ze nog net een beetje tijd had om te winkelen voordat ze zich voor haar afspraak moest gaan omkleden.

Jeremy DeMorney, dacht ze peinzend. Dat betekende een elegant, chic avondje uit. Een Frans restaurant, praten over eten, reizen en schouwburg. En natuurlijk wijn. Aangezien hij een afstammeling was van de DeMorneys van de wijnhandel La Coeur, en een van de belangrijkste directeurs van het

bedrijf, en zij van de Giambelli's afstamde, zouden er wat speelse pogingen worden ondernomen om elkaar wat geheimen te ontfutselen.

En er zou champagne zijn. Mooi, daarvoor was ze ook in de stemming.

Hij was aantrekkelijk, vond ze, en soms zelfs amusant. Als ze niet allebei wisten dat haar vader eens met zijn vrouw had geslapen, zou het idee van een kleine romance niet eens zo gek zijn geweest, een beetje incestueus ook.

Maar er waren wat jaren overheen gegaan...

'Maria.' Sophia stopte Jerry en de komende avond handig weg toen de huishoudster van de Giambelli's opnam. 'Ik ben door het toestel van mijn moeder gebeld. Is ze er?'

'O, ja, miss Sophia. Ze hoopte al dat u zou bellen. Een ogenblikje.'

Sophia zag de vrouw in gedachten snel door de vleugel van het huis lopen en ondertussen haar blik door de kamers laten gaan om te kijken of er iets viel op te ruimen, ook al zou Pilar Giambelli Avano zelf allang alles hebben opgeruimd.

Mamma, dacht Sophia, zou heel tevreden zijn geweest in een met rozen begroeide cottage waar ze haar eigen brood kon bakken, borduren en de tuin bijhouden. Ze had een half dozijn kinderen moeten hebben, dacht Sophia met een zuchtje. En nu moet ze het met mij alleen doen.

'Sophie. Ik was net op weg naar de kas. Een momentje. Even op adem komen. Ik had niet verwacht dat je zo snel terug zou bellen. Ik dacht dat je midden in de veiling zat.'

'Die was bijna afgelopen. En ik geloof wel dat we kunnen zeggen dat het een ongeëvenaard succes is geweest. Ik zal vanavond nog een memo met alle bijzonderheden doorfaxen, of anders morgenochtend vroeg. Maar nu moet ik nodig weer terug en de losse eindjes aan elkaar knopen. Is alles daarginds in orde?'

'Min of meer. Je grootmoeder heeft een vergadering van de top belegd.'

'O, mamma, ze doet toch niet weer alsof ze stervende is. Dat hebben we zes maanden geleden ook al eens meegemaakt.'

'Acht,' verbeterde Pilar haar. 'Maar wie kijkt er nu op een maandje. Het spijt me, kindje, maar ze staat erop. Ik geloof niet dat ze dit keer van plan is om te sterven, maar ze heeft wel iets op het oog. Ze heeft de advocaten laten komen om het testament weer eens te laten veranderen. En ze heeft me de camée van haar moeder gegeven, wat betekent dat ze vooruitkijkt.'

'Ik dacht dat ze je die de laatste keer al had gegeven.'

'Nee, de vorige keer waren het de barnstenen kralen. Ze laat iedereen komen. Je moet terugkomen.'

'Al goed, al goed.' Sophia keek naar haar organizer en blies in gedachten een kushandje naar Jerry DeMorney. 'Ik zal de zaken hier afwickelen en dan kom ik eraan. Maar eerlijk, mamma, die nieuwe gewoonte van haar om iedere paar maanden te sterven of het testament te veranderen geeft een hoop ongemak.'

‘Je bent een lief kind, Sophie. Ik zal de barnstenen kralen aan jou vermaken.’

‘Je wordt bedankt!’ Met een lachje verbrak Sophia de verbinding.

Twee uur later vloog ze naar het westen en overwoog peinzend of zijzelf over een jaar of veertig de macht zou hebben om met haar vingertje te wenen waarna iedereen haastig kwam opdraven.

Alleen al het idee bracht haar aan het lachen. Ze leunde achterover, een glas champagne in de hand en Verdi op de koptelefoon.

Niet iedereen kwam even haastig opdraven. Tyler McMillan bevond zich op maar een paar minuten afstand van de Villa Giambelli in plaats van uren, maar hij vond de wijnstokken een stuk belangrijker dan een oproep van La Signora.

En dat zei hij dan ook.

‘Nou Ty, je kunt best een paar uurtjes vrijaf nemen.’

‘Niet nu.’ Ty liep in zijn kantoor te ijsberen, erop gebrand zo snel mogelijk naar de druivenakkers terug te keren. ‘Het spijt me, opa. U weet dat het snoeien in de winter van vitaal belang is en dat weet Tereza ook.’ Hij bracht de draadloze telefoon naar zijn andere oor. Hij had een gruwelijke hekel aan die draadloze telefoons. Hij raakte ze voortdurend kwijt. ‘De druivenstokken van MacMillan hebben net zoveel zorg nodig als die van Giambelli.’

‘Ty...’

‘U hebt de leiding aan mij overgedragen, en ik doe mijn werk.’

‘Ty,’ zei Eli nog eens. Hij wist dat hij het tegen zijn kleinzoon zo kort en bondig mogelijk moest samenvatten. ‘Tereza en ik hebben net zoveel aandacht voor de wijnen van MacMillan als voor de wijnen die onder het merk Giambelli op de markt worden gebracht, en zo is het al twintig jaar. Jij kreeg de leiding omdat je een uitzonderlijk goede wijnboer bent. Tereza heeft plannen gemaakt. En die hebben ook op jou betrekking.’

‘Volgende week.’

‘Morgen.’ Het gebeurde niet vaak dat Eli zijn autoriteit liet gelden; zo werkte het bij hem niet. Maar wanneer het nodig was, kon hij onwrikbaar zijn. ‘Eén uur. Lunch. Kleed je behoorlijk aan.’

Tyler keek kwaad naar zijn stokoude laarzen en de gerafelde pijpen van zijn dikke broek. ‘Dat is verdomme midden op de dag.’

‘Ben jij de enige bij MacMillan die in staat is wijnstokken te snoeien, Tyler? Ben je na het vorige seizoen soms een hoop personeel kwijtgeraakt?’

‘Ik kom wel. Maar vertel me één ding.’

‘Met genoeg.’

‘Is dit de laatste keer dat ze weer een beetje doodgaat?’

‘Eén uur,’ was Eli’s antwoord. ‘En probeer op tijd te zijn.’

‘Jajaja,’ kankerde Tyler, maar pas nadat hij de telefoon uit had gezet.

Hij was gek op zijn grootvader. Hij was zelfs gek op Tereza, misschien wel juist omdat ze zo nors en lastig was. Toen zijn grootvader met de erfgename van Giambelli was getrouwd, was Tyler elf geweest. Hij was meteen verliefd geworden op de wijngaarden, de glooiende heuvels, de schemerige grotten en de enorme wijnkelders.

En hij was oprecht verliefd geworden op Tereza Louisa Elana Giambelli, dat broodmagere, kaarsrechte en soms wat angstaanjagende persoontje dat, toen hij haar voor het eerst dwars door de mosterdplantjes tussen de omhooglopende wijnranken had zien lopen, laarzen en een broek had gedragen die niet eens veel van de zijne verschilden.

Ze had één enkele blik op hem geworpen en een messcherpe gitzwarte wenkbrauw opgetrokken, en was tot de conclusie gekomen dat hij een stadsknulletje was, een watje, en nodig wat flinker moest worden.

Ze had hem bevolen de hele zomer bij haar in de villa te komen wonen. Niemand had er ook maar over gepeinsd om haar tegen te spreken. Zijn ouders al helemaal niet, want die waren maar al te blij geweest dat ze hem voor langere tijd konden dumpen zodat zij op feestjes en minnaars konden blijven jagen. Dus was hij blijven logeren, dacht Tyler nu terwijl hij naar het raam liep. De ene zomer na de andere, totdat hij zich meer thuisvoelde in de wijngaarden dan in het huis in San Francisco, en totdat zij en zijn grootvader meer vader en moeder voor hem waren geweest dan zijn eigen ouders.

Ze had hem gemaakt tot wat hij was. Ze had hem op elfjarige leeftijd teruggesnoeid en hem geleid tot wat hij was geworden.

Maar hij was niet haar eigendom. Het was vermoedelijk nogal ironisch dat al haar inspanningen ertoe hadden geleid dat hij de enige van haar protégés was geworden die haar wensen durfde te negeren.

Het werd natuurlijk een stuk moeilijker om haar eisen te negeren wanneer zij en zijn grootvader samenspannen. Hij haalde even een schouder op en liep het kantoor uit. Hij kon best een paar uur missen, en dat wisten zij natuurlijk ook wel. De wijngaarden van MacMillan hadden de beste mensen in dienst, en hij kon best voor de rest van het seizoen de benen nemen en alles vol vertrouwen aan zijn ondergeschikten overlaten.

Het was gewoon dat hij een gloeiende hekel had aan de grote, langdurige bijeenkomsten die de Giambelli's altijd op touw zetten. Het ontaardde altijd in een circus, waarbij alledrie de ringen stampvol met kleurige optredens zaten. Je kon het nooit bijbenen en altijd bestond de kans dat een of meer tijgers uit hun kooi sprongen en je naar de keel vlogen.

Al die mensen, al dat geklets, al dat uiterlijk vertoon, en al die mistige onderstromingen. Hij voelde zich veel prettiger wanneer hij door de wijngaarden liep of de vaten controleerde, of samen met een van de wijnmakers een beetje ging doorzakken en over de kwaliteit van de chardonnay van dat jaar kon kletsen.